Lévai Júlia

Csók a szerkesztőségnek

VISSZHANG - LI. évfolyam 5. szám, 2007. február 2.

Beküldtem az ÉS-be egy alig három gépelt oldalnyi írást, melynek végül csupán a kétharmada jelent meg az előző számban. A húzás ügyében kivételesen nem egyeztettünk. Ilyen módon a cikk címe - Lámpaoltás idején, reggel - a megjelent változatban értelmetlenül lóg a levegőben, mert az erre rímelő slusszpoént kihúzták. Egy slusszpoén elveszítése azonban csupán a szerző egészséges narcizmusában okoz jelentéktelen károkat; az olvasó nem tudja, hogy a befejezésből mi hiányzik, a szerző meg talán még él a legközelebbi alkalommal is, és akkor majd kitalál egy újabb poént. Éppen ezért nem ez az, ami miatt ezt az egészet szóvá akarom tenni. Ami ennél fontosabb - és ami magát az olvasót is érinti -, az az írás egyensúlya és differenciáltsága. Amire a magam részéről tudatosan törekedtem, de ami a húzások révén alaposan csorbult.

Szerintem ugyanis nem jó, ha az olvasó csupán arról értesül, hogy miféle rövidzárlat érheti egy riporter agyát, és hogy az ettől miként sötétül el, mert ez egyoldalú általánosításokat indukál. Éppen ezért az eredeti szövegben két helyen is megírtam, hogy ez egy műsor taposómalmában, a többórás folyamatos jelenlét szorításában történt meg a riporterrel. Úgy gondolom, ennek így, együtt más a konklúziója, mint szétszakítva.

Szerintem az sem mindegy, hogy amikor az olvasó kiemelve lát egy írásban politikai közhelyeket, éspedig az amúgy éppen konstruktívnak minősített politikus szövegeként, akkor kap-e egy jelzést arról, hogy ezt maga a szerző miként értelmezi. Mert ha nem kap, akkor okkal gondolhatja, hogy itt a politikus túldicséréséről van szó. Ám ha ott áll mellette az, amit eredetileg odaírtam, hogy tudniillik a politikus "leckét mond fel, melynek felmondása azonban ma minden nap aktuális", akkor vélhetően egy másik dimenzióban fog tovább gondolkozni.

Még sorolhatnám az egyéb, kihagyott pontosításokat és értelmezéseket, de itt most nem teszem (pedig egyszer már tisztázni kéne, hogy pl. az "elszólás" nem azt jelenti, amit az újságírók kilencven százaléka gondol róla). Természetesen tudom, hogy mindent el lehet mondani nagyon röviden is. Végtére egy sms-ben is közölni lehet a lényeget: "Láttam egy interjút, pocsék volt, csók Juli" - így legalább tudom, hogy ha az olvasó felszínesnek lát engem, akkor azt egyedül én idéztem elő.

Lévai Júlia